

пророчество, както и въ всѣко друго, не се крие никакво чудо. Селимински е познавалъ много добре народитѣ, всрѣдъ които е сждено на българитѣ да живѣятъ, познавалъ ги е тѣй отблизу, че е можалъ да предвиди какъ тѣ ще постѣпятъ утре, въ други день, подиръ десетина и стотина години“.

И за ромѣнитѣ или власитѣ Селимински не е настроенъ да сжди по-благосклонно, и то възъ основа на опитъ и положителни свидетелства. Излагайки веднажъ тѣхната история и наблюденията си надъ съвременното имъ общество, той идва до следната характеристика: „Ромѣнитѣ сж лукави, индиферентни по съвѣсть, изнѣжени въ своитѣ нрави, повърхностни, ласкатели до унижение, лъжци, неизпълнителни въ задлъжненята си, подражатели на всичко“. Той сравнява поведението на ромѣни и сърби презъ време на Кримската война и намира, че последнитѣ сж се показали по-войнствени и твърди. „Ако и заплашени, сърбитѣ не допустнаха нито Турция, нито Австрия да навлѣзатъ въ страната имъ, когато влахо-молдавцитѣ, овладѣни отъ разкошъ и мекушавость, постѣпиха подло, за което бѣха подиграни и презрѣни отъ представителитѣ на великитѣ сили“. Тъкмо поради липса на всѣка воинска доблестъ и на други граждански добродетели, Селимински ще може да изкаже „една истина, която нека всѣки запомни“: „Всѣки обича доноситѣ, ала никога доносчика; всѣки обича предателството, но не и предателя; всѣки обича ласкитѣ, ала мрази ласкателя... Затова, който познава влахо-молдавцитѣ, винаги ги презира най-добросѣвѣстно и справедливо“.

По отношение къмъ българския народъ ромѣнитѣ сж държали сжщата линия на поведение, както гърцитѣ и сърбитѣ: тѣ искатъ да станатъ голѣмъ народъ, като погълнатъ всички други народности въ тѣхната територия. Водейки потеклото си отъ една разноплеменна „вавилония“, тѣ сж съставили народъ, какъвто „никога не е сществувалъ“. Тѣ наричатъ старобългарската династия — ромѣнска и приписватъ българскитѣ политически и военни дѣла на своя „баснословенъ народъ“, обявявайки дори самата България за ромѣнска областъ. Когато нашитѣ прадѣди се заселили въ южна Русия, въ източнитѣ австро-унгарски провинции и въ севернитѣ византийски земи, въ тази „Велика България“ идвали пастири отъ Трансилвания и Карпатитѣ да пасатъ стадата си. Тѣзи па-